

- 2) Μπορεί κατά το δίκαιο της Ένωσης το δανικό δικαστήριο που έχει επιληφθεί διαφοράς μεταξύ εργαζομένου και του ιδιώτη εργοδότη του με αντικείμενο την καταβολή αποζημιώσεως απολύσεως την οποία ο εργοδότης δεν υποχρεούται να καταβάλει βάσει του εθνικού δικαίου όπως αυτό περιγράφεται στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, πλην όμως τούτο είναι αντίθετο προς τη γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης για την απαγόρευση των διακρίσεων λόγω ηλικίας, να προβεί σε στάθμιση μεταξύ, αφενός, της εν λόγω αρχής και της άμεσης εφαρμογής της και, αφετέρου, της αρχής της ασφάλειας του δικαίου καθώς και της συναφούς αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και, κατόπιν της οικείας σταθμίσεως, να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η αρχή της ασφάλειας του δικαίου υπερισχύει της αρχής απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ηλικίας, με συνέπεια, βάσει του εθνικού δικαίου, ο εργοδότης να εξαιρείται από την υποχρέωση καταβολής της αποζημιώσεως απολύσεως; Ζητείται επίσης να διευκρινιστεί εάν το ενδεχόμενο να μπορεί ο εργαζόμενος, αναλόγως των περιστάσεων, να ζητήσει αποζημίωση από το δανικό Δημόσιο επικαλούμενος την ασυμβατότητα της δανικής νομοθεσίας προς το δίκαιο της Ένωσης ασκεί επιρροή ως προς το ζήτημα κατά πόσον επιτρέπεται μια τέτοια στάθμιση.

Αναίρεση που άσκησε στις 25 Σεπτεμβρίου 2014 η Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L. κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) στις 16 Ιουλίου 2014 στην υπόθεση T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-447/14 P)

(2014/C 421/35)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L. (εκπρόσωπος: A. Kerkmann, Rechtsanwältin)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Saria Bio-Industries AG & Co. KG, SecAnim GmbH, Knochen-und Fett-Union GmbH (KFU)

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει την απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην υπόθεση T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung κατά Επιτροπής⁽¹⁾ και, σε περίπτωση που το Δικαστήριο κρίνει ότι διαθέτει όλα τα αναγκαία στοιχεία για να αποφανθεί το ίδιο οριστικώς επί της ουσίας της υποθέσεως, να ακυρώσει την απόφαση C(2012) 2557 τελικό της Επιτροπής, της 25ης Απριλίου 2012, σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA.25051 (C 19/10) (πρώην NN 23/2010) που χορήγησε η Γερμανία υπέρ της Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg και να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων της αναρετικής διαδικασίας καθώς και της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου,
- επικουρικώς, να αναρέσει την αναρεισιβαλλόμενη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, επιφυλασσόμενο ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεως αναρέσεως, η ανααιρεσείουσα προβάλλει κατ' ουσίαν τους ακόλουθους λόγους:

Πρώτον, υποστηρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς χαρακτήρισε ως κρατική ενίσχυση τη χρηματοδότηση του πλεονάζοντος δυναμικού σε περίπτωση επιζωοτιών μέσω της καταβολής εισφορών εκ μέρους των μελών της προσφεύγουσας, καθόσον έκρινε ότι η ανααιρεσείουσα, υπό το πρίσμα της δραστηριότητάς της που συνίσταται στην πρόβλεψη πλεονάζοντος δυναμικού σε περίπτωση επιζωοτιών στην περιφέρεια αρμοδιότητάς της, πρέπει να αντιμετωπιστεί ως επιχείρηση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Είναι ασφαλώς αληθές ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι οι δραστηριότητες που συναρτώνται με την άσκηση δημόσιας εξουσίας δεν έχουν οικονομικό χαρακτήρα ο οποίος θα δικαιολογούσε την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού της ΣΛΕΕ. Επίσης ορθώς διευκρινίζει το Γενικό Δικαστήριο ότι είναι αναγκαίο να εξεταστεί κάθε δραστηριότητα της ανααιρεσείουσας χωριστά, προκειμένου να εξακριβωθεί κατά πόσον ενδέχεται να συνδέεται με την άσκηση δημόσιας εξουσίας. Εντούτοις, κακώς καταλήγει το Γενικό Δικαστήριο στο συμπέρασμα ότι η πρόβλεψη πλεονάζοντος δυναμικού σε περίπτωση επιζωοτιών δεν συναρτάται με την άσκηση δημόσιας εξουσίας, αλλά συνιστά οικονομική δραστηριότητα, η οποία συνεπάγεται τον χαρακτηρισμό της ανααιρεσείουσας στο σύνολό της ως επιχείρησης.

Το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως των δικαστικών αποφάσεων, καθόσον διαπίστωσε ότι η πρόβλεψη πλεονάζοντος δυναμικού σε περίπτωση επιζωτιών δεν είχε καθαρό κόστος για την αναιρεσείουσα. Εκτός αυτού, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εξετάσει τα στοιχεία που προσκόμισε η αναιρεσείουσα για να αποδείξει ότι δεν επιτρέπεται η διασταυρούμενη επιδότηση οικονομικών δραστηριοτήτων μέσω εισφορών.

Αντιθέτως προς την εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου, η πρόβλεψη πλεονάζοντος δυναμικού σε περίπτωση επιζωτιών, συμπεριλαμβανομένης της οργάνωσης και χρηματοδοτήσεώς της εκ μέρους της αναιρεσείουσας, συνιστά παροχή υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος (ΥΓΟΣ). Ως εκ τούτου, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση παραβαίνει το άρθρο 106, παράγραφος 2 και το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

Επιπλέον, οι δύο διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου ότι η αναιρεσείουσα αποκόμισε πλεονέκτημα λόγω της μη πληρώσεως των κριτηρίων της απόφασεως Altmark⁽²⁾ του Δικαστηρίου και ότι η καταβολή εισφορών που χρησιμοποιούνται για την αποκατάσταση μολυσμένων χώρων συνιστά κρατική ενίσχυση προσκρούουν στο άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

Εκτός αυτού, η διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ότι η αναιρεσείουσα δεν μπορούσε να προβάλει παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, χωρίς να θέσει υπό αμφισβήτηση το πλαίσιο ΥΓΟΣ της Επιτροπής προσκρούει στο εν λόγω άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ.

⁽¹⁾ EU:T:2014:676

⁽²⁾ Απόφαση Altmark, C-280/00, EU:C:2003:415.